

6 ESTRATÈGIA D'OPOSICIÓ, PLA DE MANDAT

A l'hora de planificar una legislatura a l'oposició hem de tenir dues coses molt clares: en primer lloc, tota la nostra actuació s'ha de fer com si no fóssim a l'oposició i, en segon lloc, hem d'estar convençuts que la propera legislatura serem al govern. Això que sembla (i és) una obvietat, és necessari tenir-ho en compte. Perquè tenir això clar condicionarà, per bé, tota la nostra actuació posterior. Què vol dir que hem de fer veure que no som a l'oposició? Doncs simplement que, per contra, hem de «semblar» govern, o com a mínim, que podríem ser govern. I això només s'aconsegueix fent el mateix que fa el govern. És veritat que el paper que se li reserva a l'oposició és el de control dels que governen, però entre poc i massa. Perquè hi ha molts grups municipals que això s'ho agafen massa al peu de la lletra i es converteixen en un exponent dels dos tipus d'oposició, en els quals no hem de caure.

La primera és aquella oposició que podríem anomenar «oposició policia». És a dir, la que destina tot el seu temps a tancar-se dins l'ajuntament per a revisar expedients, controlar factures i llegir amb lupa les actes de la Comissió de Govern. L'objectiu, evidentment, és detectar els errors administratius que l'equip de govern pugui cometre i córrer a des-tapar-los. El segon tipus d'oposició és l'«oposició fustigadora», aquella que qualsevol iniciativa, activitat o declaració que facin els membres de l'equip de govern es tradueix, directament, en la crítica furibunda, normalment contra la figura de l'alcalde/alcaldeessa.

Els perills que comporten aquests tipus d'oposició són clars. En primer lloc, podem caure en l'error que cometten alguns grups municipals que no surten durant tota la legislatura de les parets de l'ajuntament. L'altre gran perill és, evidentment, anar sempre a remolc; és a dir, fer un tipus d'oposició només reactiva, exclusivament responent i rebatent allò que es diu i es fa des del govern. Si tenim en compte que normalment solen anar juntes aquestes dues tipologies d'oposició que acabem d'esmentar, la problemàtica és mes acusada.

Amb això no estem dient que haguem d'abandonar un cert rol de vigilància del govern, o fins i tot una determinada actitud atacant. Ara bé, sembla lògic pensar que centrar tota la nostra activitat de quatre en aquesta oposició no ens aportarà excessius guanys en les següents eleccions, més aviat el contrari. Així doncs, un cop anticipats els perills, s'entreveu el que caldria fer per evitar-los: per un costat, superar les parets de l'ajuntament i, per l'altre, marcar el ritme polític. I això no és res més que donar contingut

ComuniCA'T:
QUADERNS D'ACCIÓ MUNICIPAL
són redactats i editats
per la Secretaria
de **Política Municipal**

CONSELL DE REDACCIÓ

Eduard Lòpez
Marc Puigdomènech
Miquel Aguirre
Roger Torrent
Maria Vidal

IMPRÈS
EN PAPER ECOLÒGIC

SEU NACIONAL D'ERC

Villarroel, 45
08011 Barcelona
Tel. 93 453 60 05
Fax 93 323 71 22

esquerra.org/municipal
municipals@esquerra.org

ComuniCA'T

quaderns d'acció municipal

al concepte «oposició constructiva», **constructiva perquè procurarem fer propostes de govern, perquè crearem una imatge i perquè intentarem elaborar una xarxa de relacions institucionals i interpersonals arreu del nostre municipi.** Aquests, al nostre entendre, haurien de ser els vectors que regeixin la planificació de la legislatura.

1. CONSTRUIR L'ALTERNATIVA

Ho hem dit i ho repetim, una oposició centrada només en la crítica és un error. A la majoria de l'electorat no els agrada la crispació i el conflicte permanent. En tot cas, l'electorat sol reservar aquest paper, el de «fuet del govern», però no el de govern, a qui practica aquest tipus d'oposició. **Hem de fer una oposició propositiva.** Això vol dir que hem de ser capaços d'aportar idees i propostes per al municipi. Sempre és millor que siguem capaços de definir un mapa de detecció de les necessitats de millora de l'urbanisme públic, un calendari, una proposta d'actuació i de finançament, que no destinar el temps del ple de l'ajuntament a queixar-nos pels fanals que no funcionen i els sots que hi ha al carrer. Es tracta, naturalment, de construir una alternativa de govern. I això no ens ha de ser difícil. No en va, ens vam presentar amb un programa electoral, teòricament farcit de propostes. Es tracta, doncs, d'anar-les desgranant i difonent a través dels mecanismes que tenim a l'abast i que més endavant comentarem.

Fer propostes constructives no només ens situa com una alternativa clara i seriosa de govern, sinó que té un altre efecte interessant, el de **marcar l'agenda política del municipi.** Per la llei de l'acció-reacció, si som capaços a través de les nostres propostes d'anar introduint temes, el govern es veurà obligat a anar a remolc nostre. Just al contrari del que passa quan el que fem és criticar l'obra de govern. Suposem que hem fet un pla per a la gent gran del municipi, que el trametem a la premsa, que el publiquem al nostre butlletí i que el presentem públicament en una xerrada i, finalment, el proposem al ple. Segurament, si actuem així, provocarem que el govern municipal es vegi obligat a respondre. En definitiva, es tracta de marcar nosaltres l'agenda política del municipi i això és important, perquè estarem cultivant la imatge que som nosaltres els que portem la iniciativa, no el govern.

2. CONSTRUIR UNA IMATGE, LA COMUNICACIÓ

De totes maneres, de res servirà fer bones propostes si no tenim la capacitat de difondre-les. La nostre imatge es va consolidant en la ment de l'electorat a partir dels *inputs* nostres que van rebent. Si ens passem tot el temps a l'ajuntament, qui s'assabentarà

de la nostra feina? No podem deixar que això ens passi. La immensa majoria dels nostres conciutadans i conciutadanes no assisteixen als plens. Per tant, els hem de fer arribar allò que fem a través dels mitjans que tenim a l'abast i els que podem (i hauríem) de crear.

Entre els recusos que tenim a l'abast, això és clar, hi ha els mitjans de comunicació. Aquests els hem d'aprofitar, no podem dir que no. Ara bé, tampoc no podem deixar que tota la nostra estratègia comunicativa passi per unes plataformes que no deixen d'interpretar, segons la seva percepció, la informació que generem. Hem d'apostar per les vies de comunicació directa amb els nostres veïns i veïnes. I en aquest camp hi ha dos instruments molt importants i necessaris que hem de potenciar: d'una banda, **les xerrades públiques**, i de l'altra, **el butlletí del grup municipal**. És molt interessant la idea d'organitzar actes públics per a reflexionar sobre temes locals, inquietuds ciutadanes i, especialment, per a presentar les nostres propostes. Això ens permetrà difondre la nostra tasca, però també localitzar persones votants, simpatitzants o, fins i tot, possibles candidats i candidates. D'altra banda, l'experiència dels butlletins municipals pot ser molt positiva si som capaços de construir una eina comprensible, directa i positiva. Però també pot arribar a ser contraproductiu si la imatge que se'n desprèn del seu contingut ajuda a crear una imatge d'oposició (i no de govern) del nostre grup. En definitiva, cal tenir molt en compte que una bona estratègia política i una bona tasca municipal poden no tenir cap repercussió si no som capaços de fer una política comunicativa.

3. CONSTRUIR UNA XARXA DE CONTACTES

La comunicació directa és bàsica, i més en un context municipal. Així, doncs, sigui com sigui, cal tenir molt en compte el nostre contacte amb la gent. I això no vol dir només que haguem de «saludar» la gent quan anem pel carrer. Vol dir que hem d'ordenar, prioritzar i focalitzar les nostres relacions interpersonals. A l'hora de planificar una legislatura ho hem de tenir molt en compte.

L'objectiu és arribar a crear una xarxa social al nostre voltant mitjançant els contactes que puguem anar fent al llarg dels quatre anys. Aquests contactes s'han de realitzar des d'una doble perspectiva. Per una banda, hem de fomentar els contactes institucionals amb les entitats, associacions, clubs esportius, etc. del nostre municipi. L'objectiu directe d'aquests contactes és, evidentment, presentar-los les nostres iniciatives, és a dir, el nostre model de poble, i alhora recollir les seves inquietuds, queixes i demandes. Però també, i no podem deixar de tenir-ho en compte, l'objectiu indirecte ha de ser generar complicitats personals i polítiques amb la gent de les direccions d'aquestes entitats.

Per l'altra, a més de les relacions amb les col·lectivitats locals, hi ha el contacte amb el veïnat a títol personal. És aquest camp que hem de focalitzar i prioritzar de manera molt especial. Hem de buscar, identificar i persuadir els veïns i veïnes que ens poden considerar líders d'opinió; és a dir, aquelles persones que tenen capacitat d'influència. El carnisser, el director de la caixa d'estalvis, el propietari del cafè..., gent que més enllà del seu poder formal —que no solen tenir— disposen de certa capacitat de seducció sobre els seus conciutadans i conciutadanes. És cert que els ciutadans i les ciutadanes es troben sota la influència dels mitjans, però també, i sobretot, estan sota la influència directa i immediata de l'altra gent. Es tracta de persuadir-los perquè persuadeixin. Es tracta de fer-los conèixer i compartir el nostre projecte perquè el difonguin. I això cal fer-ho sobretot a través del contacte directe, personal, buscant justificacions per apropar-nos a ells, fins i tot utilitzant el butlletí, les xerrades o les converses informals per acostar-los a nosaltres.

En definitiva, el nostre pla de mandat ha d'incloure un mapa que localitzi els líders d'opinió que sabem que són capaços de convèncer i mobilitzar el vot. I si som capaços de fer una bona radiografia del poble serem capaços de descobrir amb relativa facilitat qui en són els líders d'opinió.